

[Forsvarsministeren.]

kyndige —, at den ordning, som der nu stilles forslag om, er i høj grad forskellig fra den ordning, man har i Sverige; den forsvarschef, som man får her i landet, bliver ganske anderledes stillet end forsvarschefen i Sverige, og den forsvarsstab, som vi vil få her i landet i henhold til det fremsatte forslag, er det hensigten at organisere på en ganske anden måde, end det er tilfældet i Sverige. Det har været bestræbelsen indenfor forsvarskommissionen, og det vil, sålænge jeg fungerer som forsvarsminister, vedblive at være min bestræbelse, at intet værn kommer til at dominere de to andre værn.

Jeg bemærkede iøvrigt med stor interesse, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i dag erklærede, at alle forsvarsforberedelser bør foretages i fredstid. Jå, men spørgsmålet er jo, på hvilken måde de foretages. Det, som fælleserklæringen går ud på, er, at værnscheferne har pligt til at snakke om, hvordan disse forskellige forberedelser bør være, men de har ifølge forslaget ikke nogen pligt til at nå til enighed om en indstilling til forsvarsministeren om, på hvilken måde man bør forberede forsvaret. Det, der er problemet, er dette, at værnscheferne forbeholder sig ret til at vedblive at være uenige om, hvilke militære foranstaltninger der bør gennemføres, forbeholder sig retten til at spille afgørelsen af rent militære anliggender over til den civile forsvarsminister, uden at der i ordningen er en militærchef, som har pligt til på værnenes vegne at komme til ministeren med en indstilling. Når ministeren har denne indstilling, så kan han selvfølgelig gøre ved den, hvad han vil, han kan forkaste den, og han kan lade være, på sit parlamentariske ansvar. Men der må tilvejebringes en ordning, så der i hvert fald bliver een militærchef, der ikke kan unddrage sig for udfra et helhedssynspunkt at gøre en indstilling til forsvarsministeren om, hvad der skal ske, at gøre en indstilling til forsvarsministeren om, hvor stort luftvåbnet bør være i forhold til søværn og hær, at gøre en indstilling til forsvarsministeren om, hvor stort søværnet bør være i forhold til hæren o.s.v., og i denne forbindelse også komme med en indstilling om de våben, som det vil være hensigtsmæssigt at anskaffe.

Jeg synes, det burde gøre et vist indtryk på det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at tre medlemmer af det høje ting, som er uenige om mangt og meget, men som alle tre har fungeret som forsvarsminister, i deres forsvarsministertid har gjort erfaringer, som har ført dem til ubetinget enighed om,

at den nuværende ordning ikke kan oprettholdes, har ført dem til enighed om, at skal der overhovedet være mening i tingene, så må man have enhed i ledelsen, og så må der i hvert fald være een militær chef, som har pligt til at sige til forsvarsministeren, hvad han, udfra et helhedssynspunkt, mener om de militære foranstaltninger, der skal gennemføres.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Det ville have været imod naturens orden, hvis denne debat var foreløbet, uden at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde fremsat nogle bemærkninger overfor mig på den sædvanlige måde, hvorpå sådanne bemærkninger falder fra radikal side overfor konservative forsvarsbetragtninger. Vi er så vant dertil, det var sædvane 30erne igennem. Jeg vil blot sige herom, at når jeg gennemlæser indlæggene fra 30erne og hvad jeg dér har sagt, har jeg intet at fortryde. Jeg tror ikke, det vil være tilfældet for de radikale taleres vedkommende, og derfor er jeg også overbevist om, at når man nu fortsætter i det samme spor, på den samme måde, med den samme defæktistiske indstilling overfor det danske forsvar, så er det naturligvis en nøje konsekvens af partiets hele stilling, men det er ikke i overensstemmelse med den udvikling og den erfaring, som vort land og vort folk har gjort. Men iøvrigt skal jeg lade det blive stående ved, hvad det er. Jeg har et andet syn, en anden tro, en anden indstilling end det ærede medlem, og det er der jo ikke noget at gøre ved.

Det ærede medlem fremsatte nogle bemærkninger om partiets forhold til Atlantpagten. Jeg forstår godt nødvendigheden af, at det radikale parti lægger afstand mellem sig og det kommunistiske parti på dette område, og jeg er glad ved, at det ærede medlem så indtrængende gør det. Det ærede medlem burde bare gå vejen til ende, thi man opfylder ikke sine forpligtelser overfor folkestyrets beslutning med hensyn til Atlantpagten ved at sige, at ens bestræbelser skal gå ud på at afværge farerne ved pagten og at mindske de byrder, som pagten lægger på os. Man opfylder kun sine forpligtelser overfor Atlantpagten ved helt og fuldt at gå ind under dens forudstæning, de pligter, som riget har påtaget sig, og som vor højtidelige underskrift står under i Atlantpagten. Den, der ikke gør det, han yder løbetjeneste til pagten, og han sætter ikke